

Nyári élményeim

Idén nyáron két hetet Svájcban, Franciaországban és Olaszországban töltöttük. Az Alpok hegység körül egy szombati napon, július 20-án kezdtük meg a 3770 km-es körutunkat. Az első szakasz élményeire emlékszem vissza legszívesebben.

Ausztrián és Németországon keresztül este értünk Svájcba, ahol több oldalról is megtekintettük a Rajna vízesést. A turisták szeme elé táruló látvány, a robajló víz hangja és ereje egyaránt lenyűgöző. Mi a naplemente fényeinel csodálkoztunk rá a zuhatagra, de azt hallottuk, hogy szép időben a szikrázó napsütés szívárványt húz a hömpölygő víz fölé. Az éjszakát Ühlingenben, azaz egy németországi kis falu fogadójában töltöttük a Fekete-erdőben, ahol szívélyes fogadtatásban részesültünk.

Másnap Luzernbe utaztunk. Kapellbrücke a város középkori fahídja, ami az egyik leghíresebb helyi turista-látványosság. Háromszögű festmények díszítik a fa szerkezetet. Sajnos egy része örökre megsemmisült, amikor néhány éve leégett a híd, amit azóta restauráltak.



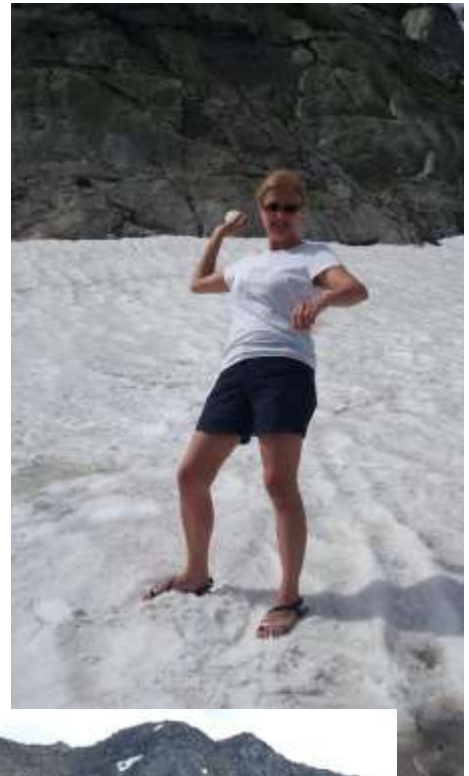
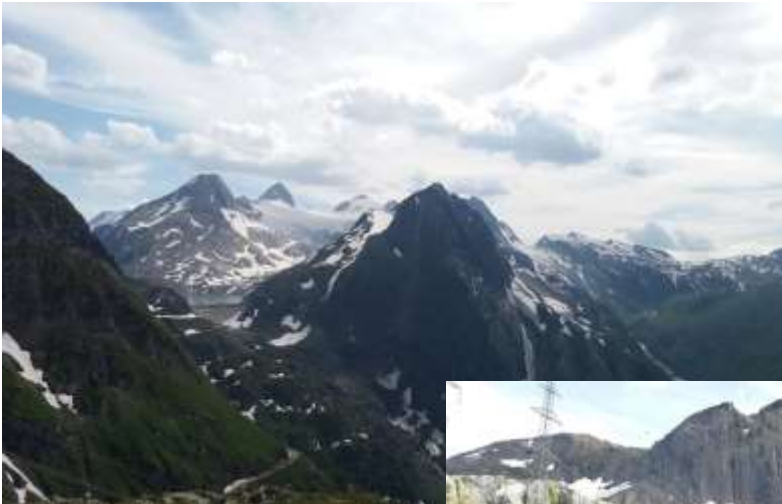
A belvárosi sétánkat követően a közeli Pilatus hegyet vettük célba, ahova a világ legmeredekebb fogaskerekű vasújtjával kb. 30 perc alatt jutottunk fel, közben a legelésző tehének kolompolását hallgattuk. A hegytető csodaszép volt, felhők között sétálgatva lenézhattunk az egész környékre, a városra, a nagyon mély tóra. A lejutás már bonyolultabb volt, mert előbb két libegővel ereszkedtünk alá, de ezzel csak az út felét tettük meg. Onnan pedig előbb gyalogolva, majd busszal, aztán vonattal tudtunk visszaérni a parkolóban hagyott autónkhoz, és ez rengeteg időbe telt. Már esteledett, mikor továbbindultunk a hosszú Gotthard alagúton át a következő szálláshelyre, Luganoba.

Lugano egy hihetetlen csücske Svájcban, területe Olaszországba ékelődik, és erősen olasz stílusú. Egy tó partján helyezkedik el, közel a 2-3000 méteres alpesi hegycsúcsokhoz, és mégis érdekes parkokkal kényeztetni a helyi lakosokat és az ide látogatókat, amelyek mediterrán növényeknek adnak élethelyet. Hétfőn délelőtt felfigyeltünk egy édesanyákból álló csoportra, akik a babákat a parkban a babakocsiból kiemelték, egy kendővel a hátukra vagy a mellkasukra kötötték, és vidám zenére csoportos zumbázásba kezdtek.

A tó mellett magasodó hegyre kanyargós utcák kapaszkodnak, helyenként zöld spalettás házak árnyékában. Jó lett volna hajózni a tavon, de sajnos a közelmúltban történt dunai hajókatasztrófa

miatt nem volt bátorságom vízre szállni.

Ehelyett inkább nyugat felé vettük az irányt, és 2400 méter magas hegyeken vezető hágókon át indultunk Genf felé. Nagyon sokszor megálltunk, a táj szépsége nem engedte a folyamatos haladást. Hamarosan havas hegyek közé értünk. A szüleim pólóban és rövidnadrágban önfeledten hógolyózni kezdtek.



Egy hegyi vendéglőnél megpihelve a távoli tájat fürkésztük. Matterhorn csúcsát kerestük, ami az egyik híres svájci csokoládé jelképe. A kopár sziklák és a hatalmas látótávolság rövid túrára csábítottak bennünket, közben szebbnél szebb alpesi virágok bújtak elő a kövek takarásából. Mennyei érzés volt ilyen magasan kószálni!

Apró alpesi falvak fekete faházai között vezetett tovább az utunk. Az egyik völgy felett hirtelen megláttunk egy függőhidat. Utóbb kiderült, hogy 500 méter hosszan ível át egy sebes sodrású hegyi patak felett, és még csak két éve épült.



Óvatosan kell közlekedni rajta, mert a mozgástól és a szélről erősen beleng. Kezdetben lassan lépkedtünk, elővigyázatosan, majd felbátorodtunk, sőt némi huncutsággal dacoltunk a kezdeti riadalmunkkal.

Annyira lekötött bennünket a hegyek birodalma, hogy nem vettük észre az idő múlását, így sajnos nem tudtunk megállni a Genfi tó keleti partján Montreaux-ben, ahol a nagyszerű Freddie Mercurynak egy szoborral állítottak emléket.

A harmadik éjszakánkat Ferney-Voltaire-ben töltöttük, ami jelenleg Franciaország része, de valójában egybeépült Genffel, és nagyon közel fekszik Németországhoz is. Annak idején a híres írónak, Voltaire-nek volt itt a birtoka, akiről úgy hallottuk, hogy gyakran került összeütközésbe az egykori hatóságokkal. Attól függően, hogy éppen kivel volt leginkább viszályban, a birtokának hol a német, hol a francia részén időzött, így kerülte el a kérdőre vonást.

Kedd reggel a hotel medencéjében úsztunk egy keveset, majd a reggeli elfogyasztása után visszatértünk Svájcba, és a genfi Szent Péter katedrális kerestük fel. A templom külső falairól kitekintve ráláttunk a tóra és azon a 30 méteres vízoszlopra. A tó partján egy virágóra található. Szép volt, de nem egyedülálló, hiszen korábban láttam már hasonlót Székesfehérváron.



Délután ismét autóba szálltunk, a hegyeket és a soknyelvű független országot magunk mögött hagytuk. Nem szomorkodtunk elhagyni ezt a káprázatos vidéket, mert még sok tervet dédelgettünk. Francia kalandzásainkról azonban egy másik alkalommal írok.

Kósi Boglárka Dóra 7.a
Landerhegyi Sportiskolai Általános Iskola